

достойни, майко, бяха... Все на този площад бяха митингите на онова време, енергиите, които после изляха. 160 години по-късно Вазов си е тук, с тъгите и с възторга. А ние?

Позволете ми накрая да кажа, че истинското честване е, като се приберем сега вкъщи, да отворим „Чичовци“ или „Под игото“ и да препрочетем няколко страници... Да почетем от Вазов. Да почетем Вазов.

Слово, четено на 9 юли 2010 г., рождената дата на Вазов, пред паметника му в София.